

HOOFDSTUK 3

Onderdelen van de horoscoop;

elementen voor

benadering in beelden

HOOFDSTUK 3

ONDERDELEN VAN DE HOROSCOOP; ELEMENTEN VOOR BENADERING IN BEELDEN

a 1. Dierenriemtekens

De tekens zijn in hoofdstuk 2 als gefixeerde zones van de ecliptica in relatie tot het lentepunt beschreven. Zij werken als geestelijke impulsen uit in het astraallichaam (wat door de planeten in hun stand wordt overgebracht), worden ingewerkt via het levenslichaam in de lichaamsweefsels en spiegelen zich in het denken, waarin de mens deze impulsen als gedachten(wezens) bewust wordt. De engelen van de derde hiërarchie verwerken deze impulsen als elementwezens in de mens; de Archai de gnomen als dragers van de gedachten, de Aartsengelen de nimfen als metamorfosegedachten, en de Engelen de elfen die vanuit de gevoelswerkingen de daden als wilssubstanties impulseren.

De gedachten zijn ontsproten aan daden, in het vorige aardeleven begaan en nu hun weerslag vindend in een van de wezensdelen welke erdoor werd veranderd. Dit op grond van wat het lot toen als mogelijkheid heeft aangeboden en wat de mens er zelf van gemaakt heeft. Heeft hij zijn daden verwezenlijkt vanuit zijn ik, dan komt het orgaanproces van waaruit hij dit heeft bedreven terug in de kwaliteit van de ermee samenhangende planeet, aangegeven doordat het in een vuurteken staat. Wanneer hij vanuit zijn astraallichaam, dus in en vanuit zijn gevoelsleven daden heeft bedreven, dan komt dat nu terug doordat de betrokken planeet welke het desbetreffende orgaanproces bewerkstelligt, staat in een luchtteken. De daad is als kwaliteit teruggekomen in een van de lotusbloemen, samenhangend met het betreffende planeetproces. Vond de verwezenlijking plaats in het etherlichaam, dus is de daad ritmisch geworden en in een orgaanproces opgenomen, zodat het tot gewoonte werd (in goede zin een deugd), dan keert de planeet die erbij betrokken was, terug in een waterteken. Vond de realisatie plaats in het fysieke lichaam (de opbouw van ledematen en zintuigen) door een bewuste houding vanuit een ideaal te hebben vormgegeven (ofwel vanuit een onhebbelijkheid), dan staat de erbij betrokken planeet in een aardeteken.

Daar de mens door zijn val op aarde zich met het boze heeft verbonden, is zijn etherlichaam doortrokken met driften (het werk van Ahriman, de bijbelse satan) die tot machtbestrevingen kunnen leiden; zijn astraallichaam is doortrokken met begeerten (het werk van Lucifer, de duivel uit de bijbel), die zelfgerichtheid geven. In het fysieke lichaam heersen instincten en reflexen, die aanvankelijk volledig onbewust zijn en vooral de eerste levensjaren voor de nodige levenshouvast zorgen (zuigbehoefte, ademhaling, handknijpreflex), maar later door bewust aangeleerde gewoontes en handelingen worden overgroeid. Deze zijn zelfloos door de eerste daad van Christus in de rein gebleven Adamsziel; de harmonisatie van de zintuigen in het fysieke lichaam.

Ieder mens komt op aarde met een meer of minder verontreinigd astraallichaam, meer of minder vol begeerten, en kan hier pas volledig reinigend aan werken nadat zijn ik op aarde is (rond het 21^e jaar). Ook is het etherlichaam bij de geboorte verbonden met een etherisch dubbelgangerwezen dat zich bedient van de onverloste elementwezens en tracht grip op de mens te krijgen via zijn te metriseren levensprocessen door aanwakkeren van de behoeftebevrediging vanuit de driftensfeer. In hoeverre deze driften in het etherlichaam en begeerten in het astraallichaam tot deugden en in de bewustzijnsziel op basis van het fysieke lichaam tot idealen zijn omgevormd, ligt aan de persoon en zijn eigen moraliteit. Het leven biedt mogelijkheden om deze te ontwikkelen, op grond van de weerstanden en pijn die eenieder in de verschillende levensgebieden ondervindt.

Heeft iemand voorgeboortelijk besloten om bepaalde deugden en zielekwaliteiten te ontwikkelen door het doormaken van pijn en zieleconflicten, welke weerstanden zijn om tot omvorming van de gewoonten ten goede te kunnen komen, dan zal hij een moeilijke stand met betrekking tot dat gebied in zijn geboortehoroscoop hebben, bijvoorbeeld door een planeet die moeilijk staat in teken (een denkaspect of constitutiezwakte), huis (weerstand van buitenaf ofwel vanuit de constitutie; heeft met de wilswerking van doen) of door aspectering (zielenconflict). In teken heet dat in val staan, of vreemd, in exil (iets minder sterk). Zie hiertoe aanhangsel 2 achterin. Dit kan zijn om oud karma op te lossen, maar ook op zich genomen toekomstig karma, of juist een wilsbesluit vanuit het hogere ik om iets op zich te nemen van het mensheidslot, en niet van zichzelf. Doordat men na de dood het grootste gebrek van het voorbije leven ziet, en wat dat heeft aangericht aan anderen, kan men op grond hiervan de

volgende keer besluiten om dit geheel af te leren en recht te zetten; men neemt dan bij terugkomst een dusdanige gesteldheid als weerstand op de levensweg, dat het gebrek met veel moeite tot een blijvende deugd kan worden omgevormd, wat ook op anderen in dat leven ten goede uit zal kunnen werken. Daarom zijn bovenstaande karmische aanwijzingen in verband met de horoscoop en wezensdelen globale lijnen, maar kan ieder daar van afwijken door het leven dat hij besluit te leiden. Men kan bijvoorbeeld lijnen van aardelevens voor het vorige opnemen, met het lot dat in het tussenliggende leven is blijven liggen, of juist een leven van louter restkarma op zich nemen, dit afwerken, zodat men erna met een schone lei kan doorgaan zonder overbodige ballast. Maar ook al zitten er meerdere levens tussen, dan blijft de lijn en werking herkenbaar door de stand van een planeet in teken als behorend bij het eigen lot.

Wel is het zo dat het zeer moeilijk is om deugden te ontwikkelen, daar het om bewuste gewoontevormingen gaat die zich in het levenslichaam afspeelen. Dit is enkel door oneindige herhalingen mogelijk. Daarom heeft men elk leven hooguit de vorming van twee, meestal van een deugd op zich genomen. De moeilijke standen geven dit weer.

a 2. Zintuigen - deugden – idealen

Benadering vanuit de mens als ontwikkelingswezen

De mens komt keer op keer op aarde om nieuwe kwaliteiten te ontwikkelen, zodat hij een volwaardiger geestwezen wordt (welks kwaliteiten op de zon achterblijven in het hogere ik, gehoed door de engelen, om niet ten prooi te zullen vallen aan de tegenmachten). Hij neemt de wereld op via zijn zintuigen en beleeft van binnenuit idealen die zijn te bestreven (en als het goed is, worden die hem van buiten uit de cultuur aangereikt). Om die te bereiken, moet hij zijn wezen zo omvormen dat hij vanuit het in aanvang met begeerten doortrokken astraallichaam zijn handelen zo richt dat hij in het etherlichaam ritmisch een aantal gedragingen inwerkt; de deugden, waarmee hij het etherlichaam om vormt. Deze deugden moeten om tot gewoonten te worden, keer op keer bewust vanuit het astraallichaam met het denken worden aangezet als handelingen; het is een werk vanuit de verstands-gemoedsziel dat in de deugden de bewustzijnsziel doet ontwikkelen; de idealen zijn objectivaties van de perfecte vormen en

vormgebaren die in het fysieke lichaam zijn ingeweven (dit lichaam krijgt men ieder aardeleven opnieuw vanuit de aardekrachten aange-reikt door de hoogste hiërarchie van engelwezens). Ook spiegelen deze vormen en vormgebaren zich meer of minder duidelijk af in de buitenwereld en samenleving. Deze vormen worden door de zintuigen opgenomen en roepen van binnenuit de herkenning op van de geestelijke wereld waaruit zij zijn voortgekomen: men neemt ze in het denken waar als ideeën over het goede waar men zich op grond van de eigen reeds ontwikkelde moralen een voorstelling van maakt. Door de ontwikkeling van de deugden als zielehoudingen, worden ziele-geestes kwaliteiten ontwikkeld welke enerzijds in het nieuw te vormen fysieke lichaam vanuit de mens (het fantoom) hun beslag vinden (voorbereidingen op het Nieuwe Jeruzalem), anderzijds daarmee in de ziel de poorten vormen waarmee men bewust de geestwereld kan binnentreden; de ontwikkelde idealen zijn als heldere kristallen in de bewustzijnsziel uitgewerkt en vormen de luiken naar de geestelijke wereld; het geestzelf kan op basis van deze ideaal-kristallen zich ontplooiën doordat de Engelen erin kunnen werken. Zo zijn deze poorten ontstaan uit moreel sterkend werk. Het zijn de bladen van de lotusbloemen die door innerlijk omvormend werk worden ontwikkeld; de idealen kristalliseren als idee-inhouden uit in het zand van de hypofyse.

Zintuigen en idealen worden geïmpulseerd vanuit specifieke sterrenbeelden door de Cherubijnen die deze hebben aangezet; de zintuigen zijn de aanzet voor de menselijke ontwikkeling geweest (op de Oude Saturnus bestond de mens uit louter zintuigkiemen), de idealen klinken als beloftes voor wat de mens ooit zal kunnen worden als hij zich blijft ontwikkelen en ontplooiën. Ongelouterd komen deze idealen in het fysieke lichaam voor als de instincten (die afspiegelingen zijn van de in de fysieke kiemen verwerkte Geestmenskrachten, welke de aanzetten geven voor de fysieke vormgebaren vanuit de sterrenbeelden); de hieruit voortkomende neigingen spiegelen zich driftmatig in het etherlichaam en komen in het bewustzijn van het astraallichaam als begeerten aan het licht.

Men komt op aarde om zich aan de weerstanden ervan te ontwikkelen. Vaak gebeurt het dat men in een bepaald zintuig al op jonge leeftijd wordt gewond doordat dit geweld wordt aangedaan. Dit laat dan een wond in de ziel na, en aan de pijn die keer op keer terugkomt (vaak zoekt men later vergelijkbare situaties op om nogmaals de pijn te ondergaan), kan men groeien en zich louteren,

waardoor juist met de bewustwording en het herhalend zich anders leren gedragen door de prikkel, de deugd die met dat zintuig samen hangt, ontwikkelt. En zo kan de ideaalbestreving die eraan ten grondslag ligt als kristal in de bewustzijnsziel worden ontwikkeld. Vaak gebeurt de loutering uit inzicht, wanneer men wakker wordt voor de zielekwaliteiten uit het er tegenover liggende dierenriembeeld.

Een planeet in een teken geeft het luik weer waardoor een idee vanuit het hogere geestesgebied, welke in de mens een ideaal oproept, in het eigen wezen wordt vertegenwoordigd en in het wezen ingewerkt; de planeet geeft aan door welk orgaansysteem dit gebeurt; vallend in een huis, geeft het weer in welk levensgebied zal worden gezocht om het ideaal in de wereld (en het eigen wezen) uit te werken. Met name de zonnestand in teken geeft vaak het belangrijkste zintuig aan als luik waardoor men de wereld waarneemt en beoordeelt. Dit hangt nauw samen met de wereldvisie als het geestelijke luik waardoor men de wereld ziet en waarover men zich voorstellingen vormt. Ook andere speerpuntplaneten in de horoscoop geven aanwijzingen over zintuigen die willen worden ontwikkeld, of die al sterk zijn uitgevormd.

Hieronder worden de samenhangen met de achtereenvolgende dierenriemkwaliteiten belicht.²²

De natuurbeelden en innerlijke voorstellingen van de tekens zijn als meditaties, mogelijke toegangspoorten toegevoegd, zodat men op deze meer kunstzinnige wijze met het betreffende sterrenbeeld in contact kan komen en deze beleven. Zij zijn als aanzetten bedoeld; ieder kan zijn eigen ingeleefde beelden vormen – het geestzelf, het beeldbewustzijn, heeft nog sterk persoonlijk gekleurde beelden. Aan het einde van dit hoofdstuk wordt beschreven hoe met deze beelden in therapie en zelfscholing is te werken.

VUURTEKENS

RAM

I. Vanuit de lichaamsvorming

Ram komt overeen met de werking die in de mens gestalte heeft gekregen in zijn hoofd: het duidelijkst is dit te zien in de tweezijdige gepunte ventrikels in de hersenen als verlengde van het ruggenmergkanaal. Het hoofd is de aanzet van het lichaam, de kracht

die met het nemen van initiatieven te maken heeft, overeenkomstig de actieve aard van dit eerste hoofdteken (een afspiegeling van de scheppende wereld van God de Vader). Deze werking uit zich het eerste bij de geboorte, wanneer het kind (in het normale geval) op voornamelijk eigen kracht zorgt voor het moment van op aarde komen, en door de moederlijke grenzen, de vruchtvliezen en het geboortekanaal heen breekt met het hoofd.

De daadkracht die zich hier toont, kan drammerig en heersend zijn, maar door omvorming worden tot devote offerkracht van het doen voor een groter doel dan de eigen bestrevingen.

Mars bewerkstelligt de ik-kracht in het bloed door middel van het ijzerproces en impulseert de daadkracht door het haem in de rode bloedcellen. Dit bemiddelen van de Ram-intentie in de mens wordt genoemd het **heersen** over dat teken.

Pluto, welke de hogere wil vanuit de Geestmenskrachten op aarde bemiddelt, wordt door zijn werking tot offerkracht in de handeling, de neiging om te doen vanuit de onbewuste wil van de ander, aangemerkt als de nachtheerser over dit teken (een nachtheerser werkt minder sterk en opvallend).

II. vanuit de menselijke ontwikkeling

Wanneer men de ander in zich in zijn wezen laat spreken, ontwikkelt men een houding van toewijding aan de eigen en andermans geestelijke principes in plaats van de eigen intenties door te willen zetten.

De ik-kracht van het bloed wordt dan in dienst gesteld van onpersoonlijke idealen – de uitwerking van de ideeën (geestwezens) in het fysieke door de toewijding als deugd uit te bouwen (wat gebeurt in het etherlichaam, waar de gewoonten huizen); dit wordt in de bewustzijnsziel tot het ziele-ideaal van de offergezindheid voor een geestelijk doel; als kristal voor het Nieuwe Jeruzalem maakt men zijn wil offervaardig voor de goden die deze ideeën hebben uitgedacht, zodat deze door ons op aarde kunnen worden verwezenlijkt.

Wordt men niet in zijn eigen wezen erkend en als er van jongs af aan in het wilswezen wordt ingegrepen (wat zich al uiten kan bij ingrijpen bij de geboorte; opwekken van de weeën, keizersnede), dan wordt de ik-zin geschaad en de ziel hierin pijn gedaan. Vaak ontstaat hieruit een neiging om sterk voor zichzelf op te komen en door alle mogelijke weerstanden heen te breken om toch maar in zijn wezen

erkend te worden. Door loutering kan deze kracht worden omgepoold tot de deugd van toewijding en de offerkracht als ziele-geesteshouding om het ideaal van geestverwerkelijking te kunnen laten gebeuren.

De tekenstand van zon en Mars geven mogelijkheden tot het ontwikkelen van toewijding om offerkracht te verkrijgen; de huisstanden het levensgebied waarop dit zich toespitst.

Ik-zin; als ideaal de verwezenlijking van ideeën welke geestwezens zijn. Daarmee het idealisme als levensvisie.

Devotie kan worden tot offerkracht.

Geschetst als aan de natuur ontleend kunstzinnig beeld:

Her en der tussen mensen in landschapskontoeren laaien vlammen op. Sommige doven of smeulen na, andere stabiliseren zich tot vuurkernen.

Geschetst als innerlijke voorstelling:

Een rood opwellende wilsimpuls als was het een zuil die ongevormd vanuit het midden de ruimte zoekt te vullen.

Wanneer hij zich blauwachtig aan de top laat verdiepen, ontstaat een kom waarin het violette geestlicht de ruimte krijgt om in te stralen en op te schijnen. Het kobaltblauw omhult dit op een toegewijde wijze.

Als vormgebaar: *Tweezijdige op- en uitstuwung vanuit een punt.*

LEEUEW

I. Vanuit de lichaamsvorming

De Leeuw heeft oorspronkelijk het hart vormgegeven. Dit vormt het balancerende middelpunt in de mens dat concentreert en weer naar de omtrek uit doet stuwen. Evenzo de werking van de Leeuw. Als behoefte om in het middelpunt te staan, spiegelt zich dit bij iemand met prominente Leeuwkrachten in het leiding willen geven ofwel een geconcentreerde kern te zijn (samenhangend met het zonneproses dat zijn krachten bemiddelt) van waaruit balancerend uitgestroomd kan worden naar de omgeving als een krachtmiddelpunt. Ook kan het ertoe neigen dat men aanbeden wenst te worden;

pathos is hierbij niet vreemd. Dit vooral met een Leeuw Ascendant, wanneer de Leeuwkrachten vanuit het gemoed werken en men er vanuit op de wereld toe treedt. Dit alles overeenkomstig de in stand houdende werking omdat het een vast teken is (een afspiegeling van de wereld van de Zoon).

Het hart geeft het vermogen om zielewarmte en –koude aan te voelen (door de hartlotus): daarmee de mogelijkheid om moreel handelingen en gedachten te wegen vanuit de warmte of koude.

De zon, welke bewerkstelligt dat het hartproces naar binnen wordt gehaald, bemiddelt de Leeuwkrachten van balancerend centrum en periferie; deze heerst over de Leeuw. Op de zon bij de afdaling naar de aarde hoort de mens zijn eigen hartenklop; zijn bewustzijn vindt hierin houvast bij de verdere afdaling, als zijnde de kern van zijn wezen. Evenzo stroomt het bloed door de weefsels onder en bovenin het lichaam, komt samen in de longen, waar het de buitenwereld ontmoet, en in het hart, waarna het weer uitstroomt tot in de uiteinden van het lichaam.

II. vanuit de menselijke ontwikkeling

De levenszin voelt men enkel wanneer men ziek is, als onbehagen. Anders wordt het een gevoel van welbehagen, die makkelijk aanleiding tot zelfgerichtheid, egocentrisme geeft; zich lekker voelend in eigen huid, met het gevoel dat men alles aan kan.

Door mee te leren voelen met een ander, inlevend in diens leven, lijden en streven, kan men de vrijheid van doen voor de ander ontwikkelen; wat men wil met en voor de ander komt dan voort uit waarachtig inleven en medelijden – wat lotbevrijdend is. Dit medelijden als deugd slaat een brug naar de ander, over het zelfgevoel heen; een boog die keer op keer opnieuw moet worden gemaakt.

Het hart pulseert de gevoelens door samenkomst van ether- (bloed, wilsimpulsen) en astraallichaam (lucht, gedachten), binnen- en buitenwereld. Aanvankelijk zijn deze nog ongereinigd, vol van begeerte-kracht. Bij het ontwikkelen van medelijden ontstaat waarachtig inzicht in wezen en lot van de ander. De handeling die daaruit geïmpulseerd wordt, is werkelijk lotbevrijdend.

Bij weinig erkenning in de jeugd van het eigen wezen in zijn levensstroom (wanneer geen waarachtige levenslust is aangekweekt), dat zich wil uiten (het ik in het bloed vindt zijn centrale orgaan in het hart, waar het geweten huist en het gevoel aangrijpt), ontstaat een

schreeuw om erkenning van dit eigen wezen, een overschreeuwen in 'zie mij nou eens'; egocentrische zelfexpressie, een poneren van het eigen wezen op de omgeving zonder waarachtige voeling met wat daar leeft. Een zich stellen op een sokkel die aan de omgeving een rol oplegt en zichzelf eraan kluistert. Medelijden slaat de brug en maakt vrij door vanuit waarachtig inzicht te handelen, een eigen midden dat de wereld aan een harmonische ordening onderwerpt.

Levenszin; Vanuit het eigen wezen de wereld ordenen en sturen. Het sensualisme als levensvisie; wil alles doorvoelen en toetsen aan de eigen warmte en koude, wel- of onbehagen.

Waarachtig medelijden kan worden tot vrijheid.

Als natuurbeeld:

Een groot vuur in het midden geeft veel weldadige warmte en trekt zuigend lucht aan, dat als een zuil met rook en vlammen mee omhoog gaat; de wijde omgeving en de wolken worden opgelicht.

Als innerlijke voorstelling:

Een blauw omhullende ruimte laat een oranjerode wilsimpuls in het midden zijn en wordt door diens uitgroeien geometrisch-organisch gevuld en gevormd, als was het een ruimtelijke bloemvorming vanuit dit midden.

Als vormgebaar: *Ordening van de omgeving door balling rond een centrum.*

BOOGSCHUTTER

I. vanuit de lichaamsvorming

De Boogschutter, welke wordt voorgesteld door een boogschietende centaur (als beeld voor de te temmen en omhoog te richten levenskrachten) bewerkstelligde oorspronkelijk in het lichaam de dijen in het bijzonder, samenhangend met opstreefkracht, en de spieren in het algemeen. De eiwitten voor de opbouw ervan worden gesynthetiseerd in de lever, het innerlijk Jupiterorgaan. Daardoor

heerst deze planeet over de Boogschutter. De eiwitten zijn gestolde klankpatronen, welke ideeën (vertoverde elementwezens) uitdrukken. Deze ideeën bouwen dus het bewegende deel van het lichaam, de spieren, op; hiermee kan men zijn aardse lot aflopen, afwerken en dus groeien. Door reinheid van het levenslichaam na te streven, dus het omvormen (temmen) van diens krachten, kunnen ideeën (klankpatronen in de eiwitten) worden omgevormd tot idealen wanneer daden (Ram) en gedachten moreel (Leeuw) door het hart zijn goedgekeurd: hierdoor pulseert het hart krachtiger (de Marskracht in het bloed) en geeft het pulserende bloed, wanneer het wordt gestuwd in de lever en gal aanleiding tot helderder klankpatronen, op basis waarvan helderder lichaamseiwitten kunnen worden gesynthetiseerd (helderder ideeën die meer aan ideaalbeelden voldoen), zodat uiteindelijk ook het fysieke lichaam zal kunnen worden omgevormd.

Om deze goede daadkracht te kunnen ontwikkelen, moet allereerst worden gestreefd naar idealen; zo kan men groeien door uitbreiding van het denkkader (en andere wezenstrekken, afhankelijk van de betrokken kwaliteit). Dit groeivermogen naar uitbreiding van de eigen geestelijke horizon ontstaat door te streven naar en vanuit idealen; een neiging die vanuit de Boogschutter ontstaat, zich spiegelen in een behoefte om in ideeën de werkelijkheid te bevatten ofwel door ideeën gevoed te worden. Dit bouwt op en gaat ten koste van de levenskrachten; dit is de afbrekende omvorming om tot bewustzijnsuitbreiding te kunnen komen, welke samenhangt met de werking van dit beweeglijke teken.

Aanvankelijk is het denken over idealen gevangen in de onzekerheid, welke zich uiten kan in het overschreeuwen vanuit het eigen vermeende gelijk; dan kunnen de krachten van de Boogschutter doen domineren over de omgeving met zijn gedachtekaders. Leert de Boogschuttermens zijn tong te beheersen en enkel te spreken wat waar is (door de mate van helderheid in het levenslichaam) en noodzakelijk, dan kan uit dit luisteren het waarachtig inzicht groeien (de planeet die erin staat en die valt in een huis, geeft aan hoe; welk orgaanproces, en waar; in welk wezensdeel).

II. vanuit de menselijke ontwikkeling

De smaak doet de substanties in het voedsel (en ook in indrukken) herkennen als weerslag van geestwerking; voedselopname brengt de vertering op gang en geeft een gevoel van komend

welbehagen, die welbespraakt kan maken in plaats van dat men luistert naar wat op hem af komt in indrukken; het wekt enthousiasme vanuit de herkenning op waarvan men geneigd is te getuigen. Ook in belevingen van schoonheid speelt de smaak een grote rol doordat men de geestelijke substantie die eraan ten grondslag ligt, analyseert, wat de nodige sym- en antipathiegevoelens opwekt die van de belevingen doen getuigen. Wanneer men met de smaak leert 'luisteren' kan men de kwaliteiten proeven van de wezens of waarheden die zich door haar substanties (al of niet uit andere zintuigindrukken) voor doen. Het onderscheidingsvermogen doet analyseren naar bestanddeel en kan dit wegen en keuren: zoet, bitter, zuur en zout, wat een weerslag is van respectievelijk ik-voortbrengsel/suikers door inwerking van de zon, etherlichaam/bitter-eiwitsubstanties als weerslag hiervan, astraallichaam /zuren als samentrekkend-ordenende krachten en fysiek lichaam/zouten-mineralen die voor steun en structuur zorgen. Een zintuig dat voor grote verfijning vatbaar is, getuige de wijnproeverij (waarbij ook de reukzin wordt verscherpt). Het wezen van het bestanddeel kan zich naar waarachtigheid uitspreken. Zo ook bij indrukken van buiten; de smaak wekt gevoelens op, en die kunnen als 'zielebootjes' worden aangewend om zich in het wezen binnen te laten voeren.

In het zwijgen openbaart zich luisterend in de verschijnselen de erin uitsprekende wezens naar hun geartheid. Dit geeft aanleiding tot uitbreiding van de inzichten en ideeën, daar achter elk verschijnsel een of meerdere ideeën (-wezens) schuilen.

Wordt men in de jeugd geen waarachtige smaakindrukken als afspiegeling van geestwezens aangeboden, dan wordt de smaakzin afgestompt. Dit pijnlijk bewustzijn van het gemis aan wat men van binnenuit aan geestelijke kwaliteiten proeft, kan aanleiding geven tot het zoeken naar waarheid in bijvoorbeeld kunst, wetenschap, andere culturen, wat horizonsverbreding geeft en geestelijke groei als mogelijkheden in zich bergt.

Smaakzin; ideeën, idealen als leidraad voor het leven die zijn te bestreven. Monadisme als levensvisie: ziet overal kernen van geest die zich manifesteert in de verschijnselen en als kwaliteiten zijn te 'proeven'.

Beheersing van de tong kan worden tot waarheidsgevoel.

Als natuurlijk beeld:

*Een gloeiend puntje van vuur in de ruimte
straalt uit naar alle kanten
en belicht diffuus alles in de omgeving.
Hier en daar lichten gestalten, verdichtingen op.*

Als innerlijke voorstelling:

Vloeiende vormen worden alle tot een doel gericht, compositorisch rondend in de ruimte gesteld. Zo toont zich in de oplichtende kontoeren de zin in deze gerichte uitbreiding door de verschillen die men erin proeven kan.

Als vormgebaar: *Ballend verschijnen, dan gericht uitschieten.*

De initiatiekracht vanuit de gedachte (Ram), de moraliteit vanuit het midden (Leeuw) en de heldere vormgeving aan of groei naar idealen (Boogschutter) zijn elk een aspect van het geestelijke in de mens, zijn ik, dat zich uitdrukt in de wereld (wanneer het een nieuw talent is, uit zich dat vaak in het 2^e, soms het 3^e huis). Dit overeenkomstig de kwaliteiten van de vuurtekens.

LUCHTTEKENS

Alledrie hebben deze met verbinding en bewustzijn te maken, overeenkomstig hun astrale natuur.

TWEELINGEN

I. vanuit de lichaamsvorming

Tweelingen bewerkstelligt de tweezijdige symmetrie in het lichaam die komt door omvorming van de vleugels tot schouderbladen; hierop grijpen de spieren aan van de armen, waarmee men zich lotbevrijdend kan verbinden met de buitenwereld: de talenten stromen uit in de handen, welke de werktuigen zijn van de geest. De tweezijdigheid van binnen- en buitenwereld ontstaat daardoor en doordat de mens via de ademhaling de wereldziel indrinkt (bemid-

deld door de stikstof in de lucht) en zijn eigen ziel uit kan ademen, ontstaat het longproces.

Het opnemen van lucht en wat erin leeft, de zintuigindrukken, heeft tot gevolg dat we kunnen leren van wat er op ons af komt. Dit nadoen en zo weer reageren op de buitenwereld is een basale behoefte die samenhangt met de Tweelingen: spelenderwijs nadoen en daardoor al lerend zich verzelfstandigen, zich neerzetten in de wereld. Deze adembehoefte is een basaal principe dat hoort bij de Tweelingen; het verbinden en nadoen, het ik dat zich in de reacties van de anderen op hem kan spiegelen.

De volharding die voor individuatie door imitatie nodig is, kan leiden tot het ideaal van trouw aan een gesteld doel, wanneer men zich niet op vlinderachtige wijze door verschillende richtingen en zienswijzen laat meeslepen (de Tweelingen hangt samen met de gedachtezin, welke zijn aangrijpingspunt heeft tussen de schouderbladen), maar zich beperkt tot die keuzes en richtingen waaraan men zich overeenkomstig zijn lot heeft toegewijd; de zienswijzen kan men op onbevangen wijze door zich heen laten stromen zonder daar een mening over te hoeven vormen die afleidt van het eigen streven. Dit houdt het denken soepel. De verbindende werking van dit luchtteken uit zich in de dualiteiten, welke zich voornamelijk in waarnemen en denken afspelen (overeenkomstig de aard van dit luchtteken); het bewustzijn komt tot stand in de overkruising van de dualiteiten (links-rechts, buiten-binnen enzovoort), wat de beweeglijke aard weerspiegelt.

Het Mercuriusproces, werkend in de lymfestroom die alle lichaamsdelen met elkaar verbindt, heeft als eindorgaan de long, de negatieve klier (uitscheiding van onder andere kooldioxide en vocht) die de indrukken van buitenaf in bloed en lymfe, en zo in het lichaam, bemiddelt. Daarom heerst Mercurius over de Tweelingen middels het longproces. Een van de kleinere lotusbloemen nabij het hart regelt het longproces en daarmee de verhouding tot de indrukken en gedachten die van buiten en boven komen.

II. vanuit de menselijke ontwikkeling

Gedachten en voorstellingen uit binnen- en buitenwereld worden aan het hoofd gespiegeld in de hersenen, en maken daarbij een overkruising van links naar rechts. De al of niet omgevormde gedachten hierover vinden hun weg naar de rest van het lichaam doordat zij in de long met lucht vanuit de buitenwereld worden

verbonden. Net als de lucht zijn gedachten vluchtig en snel, kunnen makkelijk vervliegen of in fantasiekrachten opgaan wanneer zij zich niet met de fysieke werkelijkheid kunnen verbinden, innermenselijk met wat er leeft aan mogelijkheden (wilsimpulsen) in het bloed. Door de spiegeling en overkruising in de hersenen roepen zij snel ook hun tegenbeeld op en kunnen hierin al spelend in gedachten omslaan.

Om de consequentie van een gedachtegang te kunnen volbrengen, moet ritmisch een gedachtelijk of –beeld worden uitgewerkt en vervolgens tot gevolg hebben dat de handelingen ermee in overeenstemming blijven, zodat het volgen ervan tot een deugd kan worden en zo in het etherlichaam tot gewoonte en consolidatie leidt. Het zwavelige denken wordt daardoor opgevoed en in banen geleid. Zo wordt het tot de zielekwaliteit van trouw aan eenmaal juist bevonden ideeën, al of niet verbonden aan mensen of instellingen, groepen. De trouw is het ideaal dat tot in de bewustzijnsziel wordt uitgehouwen, als uitgangspunt voor het Nieuwe Jeruzalem, waardoor geestwerkingen in gedachten gevolgd kunnen worden en het verstand tot onderscheidend en sturend denken kan worden omgevormd. Dit door het ervaren van de muzikale wetten die aan het logische denken ten grondslag liggen (zonder dat deze bewust hoeven te worden). De helderheid van de volharding schept wegen van licht die zich ook in de buitenwereld spiegelen; er zijn dan geen bezwaarde of afleidende gedachten die de verbinding vertroebelen, geen speelsigheid die af kan leiden van het waarachtig waarnemen van ideeën in verschijnselen. Door zuiver en oprecht te denken, reinigt men het etherlichaam en kunnen de eiwitten in de lymfestroom, gesynthetiseerd in de lever, heldere patronen vormen als weerslag van dit heldere etherlichaam.

Wanneer men in de jeugd weinig of niet is gespiegeld hoe men zich voelde (moe, hongerig, blij) en wat men dacht en op grond daarvan deed, kortom, men niet begrepen werd in zijn eigen wezen, kan men later moeilijk zekerheid krijgen in het eigen wezen en de plek die men in de wereld in moet nemen; er is geen gevoel voor waarachtigheid ontwikkeld waarop men zijn gedachten kan richten, zodat alles relatief lijkt en elke gedachte evenveel gewicht krijgt –enkel de grijstint der gedachten verschilt. Men is dan gewond in de ziel doordat de gedachtezin geweld is aangedaan, daar men niet serieus is genomen als karakteristiek wezen dat een eigen ideeëngoed vertegenwoordigt.

Dit kan aanzetten geven om wel te komen tot volharding in waarachtig bevonden ideeën, en zo trouw aan de eens gevonden waarden en idealen te blijven.

Gedachtezin; Verheldering door verbinding met en door de geest aan te tonen. Het mathematische als levensvisie; ziet alles geordend in maat en getal, geometrische vormpatronen. Dit kan ook muzikaal beleefd worden.

Volharding kan worden tot trouw.

Als natuurlijk beeld:

*Een vlinder gaat van bloem naar bloem,
schijnbaar doelloos, maar op eigen wijze
antwoord gevend aan hun kleurenpracht.
Een droom van voorjaarskleuren
die onderhuids pollen verzamelt en daarmee
verbindend kruisbevrucht.*

Als innerlijke voorstelling:

*Overkruisende armen doen de naar elkaar gedraaide open handen
tonen hoe ze zich spiegelen in elkaar. Zo roept het naar binnen
gespiegelde uiterlijke licht de duisternis op door sterke slagschaduwen
als kontoeren op wanden en vloeren.*

Als vormgebaar: *Een aan elkaar tegengestelde opstijgende en dalende
beweging.*

WEEGSCHAAL

I. Vanuit de lichaamsvorming

In de Weegschaal heeft de tweezijdigheid een evenwichtspunt bereikt van waaruit het kan sturen. In het lichaam heeft het de heupartij als schaal voor ingewanden en vrucht bewerkstelligd, en vormt het de aanhechting voor de spieren in lendenen en heupen, welke het de mens mogelijk maken om rechtop in evenwicht te zitten, staan en lopen.

Innerlijk wordt het evenwicht in stand gehouden door het nierproces: Hiermee wordt enerzijds het innerlijk milieu rein gehouden en dus in stand, doordat de schadelijke stoffen worden uitgescheiden (een schaalfunctie); anderzijds wordt hier eiwitsubstantie gescheiden van

lichtetherkrachten, wat tot onderscheidend vermogen in de waarneming (de heldere nierstraling uit de ogen) en het denken (het zwaard van het verstand) kan worden.

Dit schaalvormende uitscheiden en onderscheiden spiegelt zich binnen de ziel in het vermogen tot openstaan voor en met het bewustzijn inslapen in de ander (het sociale oerfenomeen), en het vermogen tot helder waarnemen van wat het lot biedt: daar in de nieren de eiwitsubstantie van de licht-inzichtskrachten wordt ontdaan, ontstaat hier de mogelijkheid tot inzicht in het eigen lot dat in de lichaams-eiwitten zijn neerslag heeft gevonden; in diepere zin is dit een weerslag van vorige reïncarnaties. Dit kan wispelturigheid teweeg brengen, maar worden omgevormd tot het ontwikkelen van innerlijke tevredenheid door vertrouwen te hebben in wat het lot biedt: dit kan leiden tot de zielehouding van gelatenheid, wanneer men wantoestanden in de leefomgeving en samenleving als onvolmaaktheden leert accepteren. Het Venusproces dat het innerlijk milieu in stand houdt hangt samen met de nieren, welke een aansluiting hebben met het urogenitale apparaat als de voorpost van de geslachtelijkheid (de nieren zijn in de embryonale ontwikkeling gezakt vanaf de hartstreek, waarin zij zijn aangelegd, tot in de lendenen): vanuit dit nierproces heerst Venus over de Weegschaal-krachten.

De verbindingstendens van dit luchtteken komt tot uitdrukking in het zich liefdevol openstellen voor de medemens; het bewustzijn door het eigen lot te sturen (overeenkomstig de actieve aard van dit hoofdteken), meestal vanuit de ander: zo kan een Weegschaalmens anderen over zijn eigen lot doen beslissen door hen de woorden in de mond te leggen.

II. vanuit de menselijke ontwikkeling

Het evenwicht heeft vier aspecten, overeenkomstig de ruimten-tijdsdimensies; boven-onder (de ik-kracht tussen licht en duisternis), links-rechts (tot keuzes in de ziel dwingend; vrijheids-mogelijkheid), voor-achter (buiten- en binnenwereld, de ander en het zelf) en vroeger-later (verleden en toekomst, samenkomend in het nu). Daartussen moet men zelf een evenwicht zien te vinden vanuit het bewustzijn in het ik. Vaker is dit moeilijk en wordt dit tussen het ik en de ander ingelegd, ofwel zelfs het stuur in handen van een ander gegeven die men in zich laat spreken als was men zelf de bekken-schaal die ontvangt. Dan weer vindt men zichzelf als volkomen leeg

terug, daar men het ik buiten zich geplaatst heeft. Als afweer kan men persoonlijkheidsmaskers voorspiegelen aan anderen en aan zichzelf, als bolle afweerschalen tegen de angst voor de zelfbeleefde leegte (Mooie kleren, snelle manier van doen). Men wordt ontevreden over zichzelf en de eigen plaats en taak in de wereld, zoekt het afwisselend binnen en buiten zichzelf. Door juist tevredenheid met het eigen wezen en leven te ontwikkelen als zielehouding, wat tot deugd wordt om blijmoedig te zijn in lotgeval en de uitwisseling met anderen, zodat het zelf en de ander op gelijke en waarachtige wijze kunnen spreken, kan men de gelatenheid als ziele-geesteshouding ontwikkelen. Men wordt niet constant tussen hoop en angst heen en weer geslingerd en kan zijn eigen wezen en leven op zinvolle wijze vullen. Eigen plaats en lotgevallen, binnen en buitenwereld, hemel en aarde, het ik en de ander kan men zo in harmonie met elkaar houden, wat een scheppende kracht in het constant stromende heden tussen verleden en toekomst wordt; men wordt er werktuig van, als het tongetje van de balans dat enkel door zijn aanwezigheid harmonie houdt. Dit kan zich uiten op sociaal niveau, in de rechtvaardigheid van het recht, en op kunstzinnig gebied in het streven naar schoonheid door harmonie.

In de jeugd kan de evenwichtszin geweld worden aangedaan doordat anderen teveel in de ziel willen binnendringen met hun problemen (ouders die hun problemen veel te vroeg bij het kind deponeren, waardoor het ongewild de rol van trooster of therapeut krijgt opgedrongen terwijl het nog nauwelijks aan inventarisatie van de eigen zielekrachten is toegekomen). Het kind krijgt dan een rol opgedrongen die niet in overeenstemming is met zijn innerlijk wezen en plaats in de omgeving. Dit kan zijn doordat er scheve sociale verhoudingen zijn tussen opvoeders die een appèl doen op het rechtvaardigheidsgevoel bij het kind, of doordat de omgeving troosteloos oogt, met steenzeeën, beton en verpaupering (waaraan op dit moment het overgrote deel van de wereldbevolking leidt, niet in de laatste plaats door de ontwezenlijkte rechtlijnige betonbouw van de westerse samenleving die overal als ideaal voor welvaart en nut wordt gezien, en ook door de bidonvilles die rond grote steden in de ontwikkelingslanden ontstaan).

Evenwichtszin; streven naar harmonie tussen mensen en in zichzelf, zoeken naar vervolmaking in en met de ander. Als wereldvisie het realisme, dat wakkerheid voor de eigen plaats in de wereld geeft en

een neiging tot constant vergelijk en afwegen van mogelijkheden en beperkingen.

Tevredenheid kan worden tot gelatenheid.

Als natuurbeeld:

*In een troebel-turbulente lucht
houdt Thor de dondergod dynamisch sturend
de touwtjes van zijn bokkewagen in handen.*

Als innerlijke voorstelling:

*Een kom welke zich tuit in een wijzende punt wordt in evenwicht
gehouden door een rijzende zuil, van onderen breed en taps toelopend
omhoog. Het zijn sterke randen die de kom dragen.*

Als vormgebaar:

*Een spanning tussen twee tegengestelde, haaks op elkaar staande
ruimtelijke tendensen. Een constant gebeuren, dynamisch geheel.*

WATERMAN

I. vanuit de lichaamsvorming

In de mens heeft de Waterman de onderbenen en -armen bewerkstelligd. Deze lichaamsdelen offeren zichzelf belangeloos aan de mens, zodat deze zijn lot kan aflopen en -handelen, waardoor hijzelf en de wereld kunnen worden omgevormd.

Hier is de verbinding met de wereld een schenkende: men geeft wat men innerlijk heeft - de kuiten en onderarmen herbergen spieren en pezen waarin ook het lot als verstilde elementwezens binnen de eiwitten zijn vertoverd, en tegelijk bieden zij de mogelijkheid om naar buiten te treden en actief in de wereld bezig te zijn: de kuiten sturen de voeten en de onderarmen herbergen het fijnzinnige spier- en bindweefsel dat de handen, de werktuigen van ziel en geest, stuurt. Bekend zijn de schilderijen van de herrezen Christus met Zijn stralend-schenkende doorboorde handen welke de handlotussen toont (Grünewalt heeft dit bij het Isenheimer altaar schitterend geschilderd). Hierin tonen zich de krachten van de Waterman, welke de herrezen mensenzoon als toekomstbeeld in zich bergt.

De oorspronkelijke behoefte om te geven kan worden gestuwd, zodat men in de zwijgzaamheid niet zichzelf in de zintuig-indrukken verliest, maar tegelijk met de waarneming in zichzelf schouwt. Dan wordt het tot meditatieve kracht die maakt dat men als vrije geest in broederlijkheid wil delen. Het schenken vanuit meditatieve kracht, dus vanuit het te ontwikkelen beeldbewustzijn van het geestzelf, wordt op aarde bewerkstelligd door Uranus. Deze werkt vanuit de hypofyse in op de mens, in zijn tweebladige lotusbloem die tot het derde, helderziende oog weer kan worden omgevormd: het hersenzand dat erin wordt gevormd als weerslag van het denken is de steen die ten grondslag ligt aan de graalskelk (de bijbelse hoeksteen). Uranus bemiddelt de geestzelfkrachten op aarde; via de hypofyse brengt hij de krachten van de Waterman over op de mens. Als zodanig heerst hij over de Waterman. De gestaltegevende kracht in het denken komt door uitkristallisatie van dit hersenzand, wat een uitwerking is van Saturnus: daarom is deze als nachtheerser over de Waterman aangemerkt (en was de heerser toen dit nog niet tot beeldend denken kon worden omgevormd, voor de ontdekking van Uranus²³).

De eigenzinnigheid die met Waterman en speciaal Uranus samen hangt is het gevolg van de innerlijke neiging tot waarachtig schenken vanuit het ideaal van broederlijkheid, terwijl de omstandigheden en heersende mentaliteit daar veelal nog niet rijp voor zijn. Door de woede om misstanden gebeurt dit dan stapsgewijs bij Waterman-mensen met schokken (de Waterman bewerkstelligde het astraallichaam van de mens, daar de oude Maans-ontwikkeling een aanvang had in dit beeld; woede is de opvoeder van de op het astraallichaam gebaseerde gewaarwordingsziel, welke wanneer het gereinigd is, het geestzelf kan dragen). De ziel, op basis van astrale substantie, bedient zich van de zintuigpoorten, welke op de oude Saturnus als kiemen zijn aangelegd en sindsdien verder verfijnd, als de poorten aan de lichaamsgrens, de huid. Saturnus is mede daarom de nachtheerser van dit teken.

Het verbindende van het luchtteken uit zich hier in het geven en nemen vanuit het broederschapsideaal (wat sociale processen in stand houdt, overeenkomstig de aard van dit vaste teken); het bewustzijn wordt als kelk aan de geestelijke wereld aangereikt, van waaruit het geestzelf en de daarin heersende imaginaties kunnen worden geschonken. Op zichzelf is het schenken een uitstromen van warmte. De moeilijke plaatsing van een planeet in dit teken geeft een conflict aan ten aanzien van het schenken.

II. vanuit de menselijke ontwikkeling

In de warmte beleeft men de ander aan de werking van zijn innigste wezenskern, zijn ik-wezen dat zich uitdrukt in de warmte-organisatie; warmte brengt de wereld en vooral de ziel in beweging. Door zwijgzaamheid te beoefenen, kan dit diepste geheim zich in de verschijnselen uitspreken. Naar binnen gespiegelde warmte wordt aangeboden aan de geestwereld; wordt zo, werkend in de daarvoor ontvankelijke organen, tot meditatieve kracht om dit inwezen erin uit te laten spreken: men gaat er met de eigen warmte naar toe (De vuursalamanders, de menseigen warmteëtherwezens, zijn zeer plooibaar). De zwijgzaamheid bouwt de innerlijke krachten daartoe op, zodat de wezens zich uit kunnen gaan spreken in het gevoel, zich weergevend in de graalsvormen binnen de hypofyse waarin het hersenzand uitkristalliseert.

Het weten over dit wezenseigene van het ik-wezen slaat de brug naar anderen in ware medemenselijkheid en broederschap die de ander in zijn individuele wezen vrij laat, maar doet delen in het aardse (economische) en verontwaardigd opstaan wanneer de persoonlijke vrijheid geweld wordt aangedaan, of een deel van de mensheid wordt uitgesloten van gemeenschappelijke bestaansbronnen.

De warmte gaat door huiden heen, vanuit en tot op het gloeiend bloedvormend botmerg (het bloed draagt het ik).

Zielekille en fysiek harden tegen de kou kan dit zintuig doen afstompen. wat in het fysieke lichaam het onvermogen geeft om de eigen warmtehuishouding bij hoge of lage temperaturen te reguleren (puffen op een warme dag) en in de ziel onverschilligheid ten opzichte van anderen of andersdenkenden. Dit kan tot het ontwikkelen van zwijgzaamheid leiden; daaruit warme medemenselijkheid, doordat de warmte meditatief de ander in zijn ik, zijn inwezen laat spreken.

Warmtezin; verwerkelijking van medemenselijkheid, broederschap. Als wereldvisie het pneumatisme dat in elke beweging een vleug van geestwerking her- en erkent.

Zwijgzaamheid in de zintuigen kan worden tot meditatieve kracht.

Als natuurbeeld:

*Een onweersbui welft hoog op
en doet in de bliksemende donder*

*de benauwende spanningen in de atmosfeer verlichten,
zodat men opgelucht kan herademen.*

Als innerlijke voorstelling:

*Lichtende stromen monden uit in een kom, die van warmte
overstroomt en vraagt om uit te vloeien.*

*Soms vult de kom zich geheel en stroomt het sprankelende licht
omhoog, om daarop weer extra vervuld uit te kunnen vloeien.*

*De kom schenkt enkel als het daartoe wordt bewogen door de
omstandigheden.*

Als vormgebaar:

Een gevulde holte opent zich.

WATERTEKENS

Deze geven gewoontes en houdingen weer, huizend in het levenslichaam, die tot bewustzijn komen en in de ziel de nodige emoties loswerken. Gewoontes en houdingen geven een gevoelige inslag weer op bepaalde gebieden, naast de moeilijkheid om deze te kunnen vatten vanwege hun vloeibare karakter; ze spiegelen zich af in het astraallichaam, maar huizen hierin niet meer. Bij onverwerkte zielekwaliteiten zijn deze nu meer in de driftensfeer terechtgekomen.

KREEFT

I. vanuit de lichaamsvorming

De Kreeft heeft in de mens de borstkast bewerkstelligd als omsluitend gebaar; hierbinnen vinden de ritmische processen van hartslag en ademhaling plaats die het gevoelsleven genereren en balanceren. De borstkas omsluit dit als een harnas van ritmisch opeenvolgende ribben. Zo heeft het gevoelsleven, de zee van emoties, in de Kreeft een korf, en omdat het astraallichaam op zichzelf begeertig van aard is en hier door de levenslichaamsprocessen op het driftleven is gericht, kan de werking van de Kreeft hebzucht opwekken ten aanzien van andere mensen en hun gevoelens; dit kan een ware lijdensweg van het koken in de eigen gevoelens ten gevolge hebben wanneer deze niet bevredigd worden, ofwel gesublimeerd. De levens-

processen dijen uit, wat de gestalte ronde vormen geven kan in de gestalten.

De maan leidt de levens- en vruchtbaarheidsprocessen, dus het onderhoud van het vegetatieve leven, en doordat zij middels de hersenen de spiegel vormt voor de bewust geworden zieleprocessen die opwellen vanuit de orgaanwereld, is het deze planeet, met haar uitgeplaatste verhardingstendensen (welke zijn terug te vinden in de herhalingen die plaatsvinden bij celdeling en voortplanting) die de val in de materie van mens en aarde heeft bewerkstelligd; deze brengt daardoor de Kreeftwerking op aarde over als de heerser van dit teken. Door deze materiële kant heeft de Kreeft ook een meer omvattende kant; die van moeder Aarde die alles voedt, draagt en verzorgt in haar boezem. In het klein de vrouw die in haar zorg tot moeder wordt en zo de opgroeiende kinderen verzorgt, voedt en warmte geeft.

De andere kant van het Kreeft- en maansproces is de naar het licht strevende werking die leidt tot verbrokkeling, zoals de borstkas als omsluitend gebaar de herhaling is van de schedel, maar nu met de afzonderlijke ribben in de ritmische herhaling gevallen tot verbrokkelde vorm. Deze lichtstrevende, meer astraal-bewustmakende en ook uitdrogende werking kan men ook in de gestalte van een type Kreeftmensen terugvinden, en wel die welke vooral voor hen belangrijke planeten in positieve (lucht- en vuur-)tekens hebben staan. De uithollende tendens van het astraallichaam (licht) is dan zichtbaar en deze mensen kenmerken zich door een helder verstand (maar vaak niet een beeldend denken; de hersenen zijn enkel spiegelend-reproductief werkzaam bij hen).

II. Vanuit de menselijke ontwikkeling

Een zich besloten voelen binnen zijn cocon (het oergebaar van de Kreeft is het zich omsluiten, wat zich het sterkst uitdrukt in de borstkas; dit doet het ingehuld-zijn in gevoelens beleven) doet trachten anderen binnen zijn hulsel ofwel belevingsveld te betrekken, zodat die aan de eigen wensen kunnen voldoen en men zich zeker weet in hun aanwezigheid, men zich bemoeiend-bemoederend over anderen in de emoties kan doen uitvloeien, ofwel dat men zich afsluit van de omgeving en woelt in de eigen gevoelens. Door de onzelfzuchtigheid bij iedere daad voor en naar anderen te leren, kan dit tot een gewoonte van handelen worden. Daarbij komen de eigen impulsen als wensen naar boven; al doende kan men dit louteren en zo de eigen ziele-

inhouden reinigen. Wanneer de emotionaliteit genoeg lijden heeft veroorzaakt, kan de hebzucht en zelfgerichtheid een cathartische omkering teweegbrengen en kan het verstandelijke denken op het licht van de geest worden gericht; de omkering van leven vanuit de ether- naar het streven naar astrale en geesteswereld is dan begonnen door bewustmaking van de zelfgerichte gevoelens, ontvonkt aan de behoefte tot voldoening van de bevrediging van de ritmisch zich herhalende levensbehoeften van het etherlichaam, die zich spiegelen in de ziel en waarin wordt meebewogen als gewoonten. Dit koken in emoties en de behoefte aan catharsis om te komen tot een streven naar hogere lichtwerelden is een constant proces dat het hele leven kan duren. De ontwikkeling van onzelfzuchtigheid en loutering vullen elkaar aan. Het wordt echter vaak ervaren als ingebeeld onbegrip vanuit de omgeving. De gewoontes zitten in de gevoelshebzucht naar anderen, welke ook een moederlijk-verzorgende kant hebben die zeer belangrijk is voor opgroeiende kinderen, maar die zijn grenzen moet hebben (zoals men niet in de ziel van het kind mag indringen als was het een verlengstuk van zichzelf); de activiteit (overeenkomstig de aard van het hoofdteken) ligt in de constante neiging tot cathartische omvorming, om niet in de eigen zee van emoties te stikken.

Een te weinig beleven van de eigen fysieke huid of etherische of astrale afgrenzing doordat men als baby bijvoorbeeld geen houvast in kleren en voorwerpen heeft gevonden, geeft dat men de tastzin niet juist heeft weten te gebruiken en daarom naar anderen geneigd is uit te vloeien, die aan de eigen wensen en gevoelens moeten beantwoorden. Door dit woelen van zelfgerichte gevoelens al stotend aan de wereld in te zien, kan men onbaatzuchtigheid ontwikkelen bij elke interactie met andere mensen, zodat dit tot een deugd wordt. Zo loutert men de ziel doordat keer op keer de emoties en impulsen naar anderen in het bewustzijn worden gespiegeld wanneer deze binnen de borstkas ontspringen tussen hartslag en ademhaling, de ontmoeting van buiten- en binnenwereld. Het aftasten van de gevoelens, wanneer men zich naar binnen richt met de aandacht, wordt tegen de huid van binnenuit gespiegeld. Een treffend voorbeeld daartoe is de mystieke weg die onder andere Theresia de Avila beschrijft door haar innerlijke slot, waarbij zij telkens bij het verder doordringen in haar binnenwereld de fysieke pijn ervaart van binnenuit, gespiegeld tegen de huid waar de tastzin zich concentreert.

Tastzin; bewustwording door insluiten en afzonderen.

Het materialisme als levensvisie; enkel wat men waarneemt en bedenkt, is waar en verstandelijk juist. De emoties bieden geen houvast, enkel de waarneming.

Onzelfzuchtigheid kan worden tot loutering.

Als natuurbeeld:

*Een meer, omsloten door hoge bergwanden,
kolkt en ziet door de opzwevende valwinden,
maar het water vindt geen uitweg,
beukt tegen de wanden en valt op zichzelf terug.*

*Totdat de golftoppen bidgebaren maken naar de lucht
en door de winden worden opgenomen, verstuiven.
Dan straalt de regenboog bij tijd en wijle
door de opspattende regendruppels heen.*

Als innerlijke voorstelling:

*Wat ik wil vasthouden en omhullen verhardt, verbrokkelt en valt tot
brokstukken uiteen.
Daar schemert licht doorheen.*

Als vormgebaar:

*Inspiraliserende balling zonder tot een vaste kern te
komen, die uitspiraliserend opstreeft.*

SCHORPIOEN

I. vanuit de lichaamsvorming

Schorpioen heeft de vorming der geslachtsdelen bewerkstelligd nadat de splitsing in geslachten na de zondeval was voltrokken (het was de werking vanuit dit sterrenteken dat de zondeval bewerkstelligde; oorspronkelijk is dit sterrenbeeld gezien als de Adelaar). De geslachtskrachten zijn een afgeleide van de levensboomkrachten, de kundalinislang welke door God via Christus aan de mens is gegeven ('Ik ben de waarheid, het licht en het leven' zoals het in het Johannes-evangelie heet); de Adelaar huisde oorspronkelijk in de top van de levensboom (vormde het licht ervan). Doordat deze met begeerte-

kracht en genot bij bevrediging zijn doortrokken, hangt de Schorpioen samen met hartstochtelijkheid enerzijds en om het leven te beheersen machtsstreven anderzijds. Richt deze kracht zich op de aardse werkelijkheid, dan wordt het in mensen de kracht van koploze geweldenaars en dictators, in de aarde de materievernietigende radioactiviteit. Het handelt hier om wils- of daadkracht. Wanneer deze wordt gericht op hogere doelen, op de essentie van mens en wereld, dan kan deze daadkracht gestuwd worden en door geduldige terughouding van voorbarig ingrijpen, uitrijpen tot waarachtig inzicht, zodat op wijze inzichtelijke manieren zinvol kan worden gehandeld; dit kan worden tot handelen vanuit de ander, de ware intuïtieve kracht (die heden komt met plotselinge invallen vanuit het duister) en die vanuit de geestmens in kiem in ons bewustzijn wordt gespiegeld.

De geestmenskrachten worden op aarde bemiddeld door Pluto, die daarom de Schorpioenkracht beheerst. Richt deze wilskracht op lagere, hartstochtelijke doelen, dan is het de initiatieffkracht van Mars die in het sexuele zijn aangrijpingspunt heeft, de libido of eroskracht. Daarom is Mars de nachtheerser van dit teken, welke ordenend te werk gaat in de klankether.

Het inzicht kan worden ontleend aan de dynamische levensprocessen die worden ingeleefd en ervaren.

Het beoefenen van geduld in het terugdringen van daden die oorspronkelijk vanuit hartstochtelijkheid worden geïmpulseerd (wat zich in de jeugd uit in de behoefte om te genieten van het lichaam), kan tot gevolg hebben dat de hiermee nauw verbonden gevoelens van liefde en haat, als objectivaties in het astraallichaam van de processen van leven en dood en in de ziel zich uitend als warmte en koude, duisternis en licht, tot bewustzijn kunnen komen. Deze kan men leren onderscheiden en balanceren en zijn zo om te vormen tot inzichtkrachten in de geestelijke werkingen achter de fysieke verschijnselen en processen. Door inwijding vanuit de verdieping in de eigen hartstochtelijke aard welke samenhangt met de geslachtelijke drift kan men de kundalini- of adelaarskrachten die erachter schuilen, weer doen herrijzen. De kundalinislang kan zich dan oprichten en omhoog stromen langs de wervelkolom, zodat via de 1000bladige lotus op de kruin weer contact met de kosmos kan worden gemaakt, de wereldgedachten weer worden beleefd en een hoge vlucht kunnen nemen, als basis voor het handelen vanuit de ander (karma-intuïties). Dit nadat eerst vanuit het hoofd (de 2bladige lotusbloem) via de keel het hart tot bewustzijnscentrum is geworden (dit is de ontwikkelings-weg

voor de huidige westerling, daar deze in het hoofd tot bewustzijn komt in tegenstelling tot de vroegere oosterse inwijding, die vanuit de onderste lotusbloemen geschiedde).

In dit verband is het goed te weten dat de kundalinislang wordt omgeven door twee andere, namelijk de witte (luciferisch), welke in werkt op de begeerten vanuit het astraallichaam, en de zwarte (satanisch-ahrimanisch), welke inwerkt op de driften vanuit het etherlichaam en aanleiding kan geven tot de machtswellust als afgeleide van libido en doodsangst. Daarom is de kundalinikracht aanvankelijk voor de mensen verborgen en pas na scholing bewust toe te passen.

De bewustwording van de waterkwaliteit gaat uit van de hartstochtelijke aard; de centrering rond de eigen kern en van hieruit zoeken naar de oergrond weerspiegelt de vaste natuur van dit teken. Dit kan aanleiding geven tot ordening van het eigen leven rond vaste kernen van wil, welke zich als ideaalbestrevingen kunnen voordoen. Veel Schorpioenmensen hebben een lot dat zeer grillig is en hen van hot naar her voert. De opdracht hierbij is de ordening van het leven gestalte te geven.

II. vanuit de menselijke ontwikkeling

De reukzin geeft het vermogen om te kunnen zoeken, speuren naar de bron van iets dat men op het spoor is (een krachtwerking, oorzaak; bijvoorbeeld de bron van een geur, maar ook het ontstaan van een verschijnsel door te zoeken naar zijn oorzaak vanuit de zich tonende gevolgen). Dit gebeurt met de voorhoofdslotus als centrum voor het denken. Met de reuk is de emotionaliteit nauw verbonden, daar het plaats vindt op de slijmvliezen van de binnenneus, van waaruit ook de traanbuisjes van het oog ontspringen; bij geur ontstaat direct een gevoel van sym- of antipathie, zich uitend in lust- of onlustgevoelens. In het denken hangt dit samen met vooroordelen die door gevoelsinhouden worden gekleurd en het heldere denken in de weg staan. Tussen waarneming en gedachtebeeld stelt zich een vooroordeel over het waargenomene.

De bron van het eigen leven en licht is de kundalinikracht. Een afgeleide daarvan vormen de geslachtskrachten die de bron zijn voor de eigen uit het leven ontstane scheppingskracht. Door terughouding van deze belevingen, waardoor de lichtkrachten omhoog tot in het bewustzijn kunnen worden gestuwd, worden zij tot inzichtkrachten. Het handelen vanuit snelle oordelen wordt teruggehouden en men

leert de deugd van geduld ontwikkelen. De verschijnselen kunnen dan innerlijk rijpen in hun waarachtige hoedanigheid; het vooroordeel, voortkomend uit gevoelskleuringen, wordt teruggedrongen en men kan leren om vanuit waarachtig inzicht op het juiste moment te handelen. De wijsheid rijpt tot waarachtig inzicht in de levende oorzaken van verschijnselen. De geurzijn doet een juiste wijze van denken ontwikkelen dat doordringt tot de bron.

Wanneer in de jeugd geen werkelijke geuren uit de natuur en waarachtige levensinhouden worden voorgehouden, waardoor geen zin in de verschijnselen wordt getoond ('alles moet toch kunnen'), geeft dit aanleiding tot afstomping in de reukzinn. Door dan in zoeken naar genot te verzeilen daar er geen zin in zichzelf lijkt te zijn dan behoeftebevrediging, zoals de huidige cultuur veelal aan uiterlijkheid voorhoudt, en de keerzijde, het lijden en doorleven van de hartstochten wordt opgeroepen, kan dit leiden tot een machtsuitoefening over anderen om de behoeftebevrediging koste wat het kost vast te houden, of men kan deze belevingen vanuit de levenskrachten geduldig terughouden, zodat zij tot inzichtkrachten in het bewustzijn kunnen worden. Vaak gaat dit ontwikkelen tot inzicht gepaard aan een leven waarin veel ervaringen, aangedragen door onverwachte lotwendingen, intens worden beleefd en doorvoeld voordat men tot terughouding en geduld komt.

Reukzinn; Zoeken naar de werkzame kracht van waarachtigheid, de oorzaak, bron.

Het dynamisme als levensvisie; waar beweging is, vermoedt men geestwerking erachter. Dit geeft kracht en enthousiasme.

Geduld kan worden tot inzichtkracht.

Als natuurlijk beeld:

Een onpeilbaar diep meer met wervelende troebelingen en grote verschillen in warmte en koude toont uiterlijk een vaal en rustig ogend oppervlak.

Op bepaalde plaatsen doen heldere kernen tot op grote diepte schouwen. De wervels leggen diepe bronnen bloot als ze lang genoeg gedraaid hebben. Wat doe je ermee?

Als innerlijke voorstelling:

Het leven omsluit van achteren wervelend in blauwig roze. In de diepte tonen zich rode vurige wervels rond zwarte kontoeren. Wanneer je die volgt, kleurt de wervelende tunnel violet en vernauwt zich bij elke voortgang. Kijk! Daar achter in de verte gloort het groenig op. Het violet licht daarbij op tot lichter lila.

Als vormgebaar:

Kolkend samentrekken maakt orde rond een heldere kern.

VISSEN

I. vanuit de lichaamsvorming

De van hieruit werkende wezens hebben de voeten aangelegd, en als metamorfose hiervan zich verheffend in het licht, uitgaande van het middengebied welke zijn ziel herbergt, de handen. De voeten dragen de mens zelfloos waarheen het lot dat wenst, de handen zijn werktuigen van ziel en geest; hiermee kan hij op basis van waar het lot hem brengt, zichzelf en de wereld omvormen. Beide lichaamsdelen zijn sterk op de buitenwereld, de omtrek van de mens gericht en betrokken; dit uit zich hierin dat de botten zich stuwen tot kleine, compacte vormen in de enkel- en middenhandsbeentjes, en de daarop volgende botten in handen en voeten andersom zijn georiënteerd dan in de rest van het lichaam; met de gewrichtskoppen naar voren. Het lot ligt opgeslagen in de spierweefsels als vertoverde elementwezens die de oorspronkelijk kosmische gedachten zijn; de eiwitten die deze dragen worden gesynthetiseerd in de lever. Het kunnen luisteren naar de verstilde muzikale processen, de bewegingen die door deze teweeg worden gebracht, bewust te kunnen verstaan, is een vermogen dat door de Levensgeestkrachten wordt bewerkstelligd. Deze ontstaan doordat het ik bewust met het astraallichaam af daalt tot in het levenslichaam en hierin meelevend de gebaren en processen als inspiraties waarneemt. Daar deze krachten door Neptunus worden bewerkstelligd, inwerkend op de kleine hersenen (de Arbor Vitae), bemiddelt deze planeet de Vissenkrachten op aarde en is hierover als heerser aangesteld. (Dat de handen met muzikale processen samenhangen, zal iedereen die wel eens muziek gecomponeerd heeft, kunnen beamen; het toondichten is een kracht die vanuit de vingertoppen wordt geput).

Deze meelevendheid met de andere mensen vanuit hun levensprocessen, en het inzicht in de lotwendingen dat daardoor wordt bewerkstelligd, kan, wanneer het nog sterk is verbonden aan het beleven van de eigen persoonlijkheid, angst om te handelen met zich meebrengen uit kleinzieligheid en zelfmedelijden, doordat men de pijn van anderen te persoonlijk aanvoelt. Dit meeleven in de zee van levenskrachten komt overeen met de baarmoederlijk omhulde staat van zijn, waarin men voorgeboortelijk is ingebed en wordt gevoed van buitenaf, als een herinnering aan vervlogen tijden van de menselijke ontwikkeling toen deze nog was ingebed in de schoot der goden. In het bewustzijn spiegelt zich deze herhaalde ontwikkelingsgang als de behoefte om geborgen te zijn. Wanneer het vanuit zelfbehoud wordt geïmpulseerd uit angst om pijn te ondergaan, kan het zich uiten in de onwil om zich ergens mee te willen verbinden en dus een plaats op aarde in te nemen – wat inhoudt dat men anderen opzij moet dringen en dus pijn moet doen. Wanneer de kleinzieligheid kan worden omgevormd tot grootmoedigheid als zielehouding, kan vanuit het besef dat alle mensen verbonden zijn vanuit de geest, wat zich uit in het leven, deze grootmoedigheid uitgroeien tot waarachtig meeleven met allen en alles wat lijdt; zij wordt dan tot ware schenkende liefde, waarachtig medelijden. De gevoelens van liefde zijn hiervan de bewust geworden objectivaties, de werkingen van het waterelement; het zieleninzicht van het karma is overeenkomstig de aard van dit beweeglijke teken.

II. vanuit de menselijke ontwikkeling

Wanneer het horen zich naar binnen spiegelt, komt het terecht in de gevolgen van het leverproces, waar eiwitten worden gesynthetiseerd na afbraak. Zo hoort men in deze dwangmatige processen de zielenpijn die door anderen ooit is aangedaan. Dit geeft angst om zich naar buiten te tonen. Door uit dit bangig zelfmedelijden telkens weer die stap naar buiten, naar de ander te maken, ontwikkelt men de grootmoedigheid als deugd, en ontwikkelt men vergevingskrachten. Het horen van de tonen en klankstromen doet zo zich met ieder mens en levend wezen verbinden, en liefde ontwikkelen voor de hele schepping. Ook naar buiten kan men in stilte de geest horen als weerspiegeling van hoe die innerlijk optoont en weeft: Dove mensen worden achterdochtig, alsof ze hun geesthouvast kwijt zijn (ook hun ruimte-oriëntatie), veel meer dan blinde mensen.

Wanneer men met rauwe, geestloze klanken wordt geconfronteerd, vooral in de jonge jaren wanneer men zijn lichaam op bouwt (fabrieksgeruis, auto's, mechanische elektrisch versterkte en elektronische muziek), kan men achterdochtig worden, vaak op het agressieve af. De gedachten worden opgeknipt in flarden en hakkelend-staccato uitgesproken. De vereenzaming uit angst voor de omgeving is op zijn grootst; de achtervolgingswaan doordat men innerlijk stemmen hoort (uit het onafgeschermd leverproces dat zich in het bewustzijn spiegelt). Dit kan aanleiding geven tot een zo diep in zelf-medelijdende gevoelens en gedachten verzonken zijn, dat bij aanspreken steevast wordt gevraagd 'Wat zeg je?' om wakker te worden voor de aardse als naar ervaren werkelijkheid; vaak ook een verzonken blijven in de diepzee van gevoelens. Wanneer men van daaruit het eigen en andermans lot en lijden leert aanvaarden en aangaan, kan men als deugd grootmoedigheid leren ontwikkelen. Dan kan liefde groeien in de verbondenheid met anderen, wat in wevende klanken beleefd en uitgedrukt kan worden (je gehoor kun je nauwelijks afsluiten; je bent ermee aan de wereld verbonden – het is het oudste zintuig). Vanuit dit liefdesbeleven kan men zich zelfloos opofferen voor een groter geheel.

Hoorzin; oplossen van het persoonlijke door het brengen van liefdesoffers. Het psychisme als levensvisie; men voelt de geest van anderen en ook in verschijnselen aan door in te leven in hun gemoeds-, ziele- of fysieke bewegingen en dit in de ziel te ervaren. Dit kan dus leiden tot heldervoelendheid.

Grootmoedigheid kan tot liefde worden.

Als natuurbeeld:

Een sprankelende stroom die in zijn wervels en meanders de zinvolheid van haar richting toont.

Ga ik ten onder

of laat ik mij leven en leiden door de stroom?

Als innerlijke voorstelling:

Terugtrekkend in de zee der stromingen leeft men mee met iedere beweging. Deze offerende zelfverloochening schenkt het licht dat straalt door ieder wezen.

Als vormgebaar:

Inspiraliseren rond een punt doet verdwijnen en daardoor leidt het tot doorzichtigheid, transparantie.

AARDETEKENS

Deze geven kwaliteiten weer die zijn verwezenlijkt tot in het fysieke lichaam; ideeën die tot verwezenlijkte idealen zijn geworden in het lichaam als voorbereidingen op het Nieuwe Jeruzalem van de Openbaringen, de toekomstige Jupiter-fase van de aarde (bij slechte plaatsing en aspectering van een planeet in een van de aardetekens gaat het om een oorspronkelijk talent dat niet tot ideaal is omgevormd, met de laatste mogelijkheid om dit wel te doen, ofwel uit te werken als een verhardende ziekte die dit talent uitbranden doet). Zij kunnen in het bewustzijn spiegelen als hoge ofwel diepe kosmische gedachten, met het streven deze op aarde te willen verwezenlijken. Door de plaatsing in huis geven zij de kwaliteiten weer waarmee de desbetreffende wezensdelen en daarmee overeenstemmende levensgebieden (aangegeven door de stand in huis) worden gevormd en richting gegeven.

STIER

I. vanuit de lichaamsvorming

De Stier bewerkstelligde de stofwisselingskrachten in de menselijke organisatie. De oorspronkelijk sferische mens, levend in de kosmische wereld van sterren en planeten, wat zijn weerslag vindt in het van boven sferisch-ovale hoofd (planeetsferen zijn ovaal en vrij dun, als een lens zo dik), groeide uit de aarde en vormde voor de voeding zijn verbinding met de aarde als een navelstreng. Deze eerste groei naar de aarde is terug te vinden in de nek en keel, welke de verbinding, de brug vormt tussen het hoofd en de rest van het lichaam (dat vanuit de aarde wordt aangereikt). Zo is deze brug ook terug te vinden in het sterrenbeeld; in de Pleiaden trekken de onderste lijnen van sterren zich samen om de bovenste halve boog te steunen. De Pleiaden vormen zo de brug van het dragende aardelichaam naar het opgeheven hoofd dat als een, later in de ontwikkeling gesloten, maar

aanvankelijk open kelk zich erboven verheft. De voedende uitwerking in de stofwisseling vormt de fysiek-etherische schaal, het milieu waarin de overige leden van de menselijke organisatie, het ik en astraallichaam, hun bedding vinden. In de stofwisseling drukken zich de astrale krachten etherisch uit; de planeetsferen zijn in hun onderlinge beweging een oerbeeld voor de op elkaar afgestemde orgaanprocessen. Dit spiegelt zich in het volgende aardeleven in de hersenwindingen, waarin zich de omgevormde sterrenkwaliteiten afdrucken bij de geboorte.

Het schaalvormende innerlijk milieu, de balans tussen voedende en afvalstoffen, wordt vanuit de nieren als uitscheidingsorgaan geregeld (een werking vanuit de Weegschaal). De 10bladige lotusbloem regelt de spijsvertering en de onderlinge werking der planeetprocessen door middel van het neurale netwerk vanuit de zonnevlecht of plexus solaris. Beide processen zijn Venuswerkingen; vandaar dat deze planeet heerst over de Stier (in tegenstelling tot bij de Weegschaal blijft hier het regulerende werk van het astraallichaam door middel van de 10bladige lotus voor het bewustzijn meer onbewust).

De drift die aan voedingsbehoefte ten grondslag ligt, komt voort uit de behoefte om vat op de wereld te krijgen door deze in zich op te nemen en zo al of niet om te vormen. In het bewustzijn kan dit zich spiegelen in het op willen drinken van mensen, bezit, kennis, indrukken enzovoort zonder maat te kunnen houden; de kwantiteit van de kwaliteit willen proeven. Deze honger naar houvast op de wereld kan worden gesublimeerd door op deze kunstzinnige wijze te leren ervaren en zich ermee uiteen te zetten, waardoor deze op geestrijke wijze (in waarheid) tot bewustzijn kan komen door de schoonheidsbeleving heen. Dit beleven in de ziel bewerkstelligt innerlijk evenwicht, daar het vanuit het midden, de ziel gebeurt. Uit deze deugd van innerlijk evenwicht kan groei ontstaan, wanneer men niet telkens bij een moeizaam verkregen evenwicht blijft stilstaan en zo verstart onder het genot van de innerlijke rust.

Wanneer door dit innerlijk evenwicht de waarheid van de geest in de dingen (en verteringsprocessen) wordt ingezien, spiegelt zich dit in het bewustzijn als heldere gedachten. Deze worden vormgegeven door het gesproken woord, mogelijk gemaakt door de stem in het strottenhoofd en de gehele spraakorganisatie van keel, tong en mond. De stem huist in de brug van de keel. De spraak is mogelijk door de vormende werking vanuit de 16bladige lotusbloem voor de keel, wanneer begeerten worden gesublimeerd en gedachten helder waar-

genomen en gevormd kunnen worden: het Marsproces bewerkstelligt dit, wanneer machtsbegeerten, geïmpulseerd vanuit de geslachtskrachten uit het tegenover de Stier gelegen sterrenbeeld de Schorpioen, worden omgevormd (de 10- en 16bladige lotusbloemen staan gespiegeld om het hart, de zonnelotus).

De taaie stroperigheid van de oorspronkelijke aarde en aardse voeding vindt zijn weerslag in de trage ongevormdheid en langzame consolidatie welke huist in de stofwisseling, wat in elke Stierwerking is terug te vinden. Deze consoliderende werking is overeenkomstig de aard van dit vaste teken.

II. vanuit de menselijke ontwikkeling

Het woord is de uitdrukking van een geestwezen dat zich in de fysieke verschijnselen van klank en materie kan uitdrukken, en waarvan dan de gestalte meer of minder met materie wordt opgevuld. Daarmee consolideert het en kan gemakkelijk in de zwaarte vallen. In de mens regelt de schildklier het innerlijk evenwicht van levensether dat botvorming en spierbeweging harmoniseert. Het evenwicht tussen geestkracht en zwaarteopvulling is dynamisch en moet telkens opnieuw gevonden, als deugd ontwikkeld worden om niet keer op keer te zullen verstarren in een vaste vorm; dan pas kan de ware omvorming de ziele-geesteshouding van de constante groei tot vooruitgang bewerkstelligen, uitgaand van keel en schildklier.

De behoefte aan voeding ontstaat vanuit het instinct om de woordkrachten waaruit de mens is opgebouwd, een fysieke basis te geven en te consolideren. Het niet erkend worden in de ware vorm die iemand als geestwezen heeft, door bijvoorbeeld aan de behoefte tot voeding, dus instandhouding en omvorming, niet te voldoen, geeft pijnlijke ervaringen in de ziel door aantasting van de woordzin, waaruit een haast onbevredigbare behoefte aan voedsel (ook geestelijk, en van menselijk contact) ontstaat, om maar zeker een houvast op aarde te hebben. Dit geeft aanleiding tot zeer bewust houden van evenwicht, de maat in alles, zodat groei mogelijk blijft en men niet in zwaarte van lichaam of emoties blijft hangen en zo verstarren. De groei maakt de omvorming vanuit de woordkrachten mogelijk.

Woordzin; Houvast en geloof in, versteviging van een idee door praktische uitwerking. Het rationalisme als levensvisie; neemt enkel aan wat reëel en doordacht is.

Innerlijk evenwicht kan worden tot vooruitgang.

Als natuurbeeld:

*Taaie lava stroomt ongevormd uit een wijde krater
en vindt langzaam stollend aan de lucht
zijn vormdifferentiatie.*

Als innerlijke voorstelling:

*Uit vijf richtingen vloeien taaie stromen omhoog, bundelen zich,
verdichten en vormen zo een wervelende toren die oranje opstreeft.
Op de top balanceert een schaal. Blijft hij open of sluit hij zich? Wordt
hij topzwaar of kan hij zich doorlichtend maken en zo de zware druk
verminderen, de balans vereenvoudigen.*

Als vormgebaar:

*Een gelijktijdige opstuwing en van bovenaf neerdrücken geeft een
verdichting, balling er tussenin.*

JONKVROUW

I. vanuit de lichaamsvorming

De Jonkvrouw heeft de stofwisseling zelf bewerkstelligd, welke in de darmen en de ermee verbonden innerlijke organen (gal, pancreas, milt, en in wijdere zin lever, nieren, longen en het hart) zijn fysieke beslag vindt. Hierin vindt afbraak van substantie en omvorming tot lichaamseigen krachten en vormen plaats. Het proces wordt astraal geregeld vanuit de plexus solaris, maar belevendigd door de 6bladige navellotusbloem, welke door Mercurius is aangelegd en het centrum voor het levenslichaam vormt. Daarom bemiddelt Mercurius de Jonkvrouwkrachten middels deze lotus, en daarmee heerst hij over dit teken. Hij geeft leven aan de naar verstarring in de slakvorming neigende spijsverteringsprocessen, zodat de belevendigde substantie zinvol en bekrachtigend in de lichaams-levensprocessen kan worden aangewend.

In het bewustzijn spiegelt het uitscheidingsproces zich in de behoefte aan betekenis voor de omgeving door zich er op dienstbare wijze ten nutte aan te maken en er zo zijn identiteit aan te ontlenen; in het levenslichaam als de drift om controle te handhaven over de chao-

tische levensprocessen door deze te reinigen en sturen. In het astraal-lichaam bewust gespiegeld, wordt dit regelen en systematiseren om er betekenis aan te ontlenen tot een neiging tot sociale controle over groepsdynamiek en processen met andere mensen. Dit kan snel leiden tot bedilzucht om het proces volgens de juist bevonden systematisch meegevoelde banen te laten verlopen; dit kan het leven eruit doen verdwijnen, zodat enkel de sociale vorm als een mal, bedding overblijft. Een te ontwikkelen deugd voor Jonkvrouw-mensen is daarom ware hoffelijkheid uit hartelijkheid, welke leven in de sociale vormen houdt en ieder mens als gelijkwaardig, vrij individu behandelt, zodat die niet aan het overkoepelende groepsidee van orde en regelmaat wordt onderworpen. Om deze vrijheid te kunnen herbergen, moet de Jonkvrouw-mens het ideaal van de hartetact ontwikkelen, dat op elk moment het leven in de vorm weet te waarborgen door de ander in zijn handelen vrij te laten en toch het sociale proces voort te doen gaan.

Deze afbrekende en synthetiserende gedachten zijn de basis waarop het lot zich kan vormen en omvormen; de elementwezens vertoveren en verdichten tot in de weefsels en als zij onttoveren, kunnen zij in het bewustzijn als gedachten, voorstellingen worden gespiegeld. Als spiegeling vanuit het tegenoverliggende sterrenbeeld Vissen wordt dit tot inzicht in het karma (vroeger bespande men lieren met kattendarmen als snaren, omdat men van deze muzikaal-karmische krachten in de darmen wist). Dit overeenkomstig de bewustmaking vanuit dit beweeglijke teken.

In het denken gespiegeld, zijn dit de gedachten die in de weefsels liggen opgeslagen als de omgevormde daden vanuit het vorige leven. Ook hierin kan leven in de vorm gebracht worden, daar anders deze in systematiek worden gevangen en dan verstarren tot pure verstandelijkheid; het denken wordt dan tot intellect met een encyclopedisch opbergstelsel, zonder dat de gedachten kunnen worden gewogen op zielekleuring of morele inhoud.

II. vanuit de menselijke ontwikkeling

De bewegingszin spiegelt zich aan de bewegingen in de darmen en de hierin optredende verteringsprocessen van afbraak, analyse en opbouw; in het bewustzijn gespiegeld, geeft dit een neiging tot controle over de eigen bewegingen en verrichtingen van het lichaam, die hun oorsprong vinden in de vertering. De neiging tot

controle, coördinatie en beheersing over deze processen hangt hiermee samen.

Een waarachtig streven naar ontmoeting met andere mensen zonder in hun wezensuitingen in te willen grijpen om het sociale proces te willen controleren, doet hoffelijkheid als deugd ontwikkelen, zodat het sociale niet wordt verhard in louter omgangsvormen. Een beweeglijkheid op elk moment die zich aanpast aan de omstandigheden bewerkstelligt een warme wijze van zich thuis voelen en laten voelen, een bedding waarin ieder zich uit kan spreken.

Wanneer men dit op elk moment weet toe te passen, wordt de zo ontstane wakkerheid van geest in het sociale tot hartetact, van waaruit men op elk moment het juiste weet te zeggen om het sociale proces voortgang te laten vinden als een vloeiende gerichte stroom. Hartetact weet in te voelen in wat de ander beweegt, waarbij men niet zijn eigen wijze als wil poneert, maar het proces enkel stromend tracht te houden en zo te sturen.

Wanneer de bewegingszin geweld wordt aangedaan, bij voorbeeld doordat men als kind te strakke, onbuigzame grenzen krijgt gesteld (of juist geen duidelijke), ontstaat later een krampachtige behoefte aan controle die wil sturen vanuit plicht, vormelijkheid en vooropgesteld moralisme. Vaak ook opgehoopte bitterheid door de aangedane beperkingen in bewegingsvrijheid of juist onduidelijkheden hierover, wat zich bij tijd en wijle uit in erupties van agressie (soms ook ingehouden klinkend in ieder woord dat men spreekt). Door zich hiermee aan de buitenwereld te stoten, daar het de nodige afweerreacties bij anderen op kan roepen, kan men stap voor stap de hoffelijkheid als deugd ontwikkelen door zich keer op keer voor te houden dat niet de anderen de oorzaak zijn van de zelfgevoelde beperkingen. Vanuit inlevingsvermogen en tegenwoordigheid van geest laat men de ander in zijn waarde en ontwikkelt de ware hartetact als zielehouding.

Bewegingszin; van hieruit processen controleren. Als wereldvisie de fenomenologie; hierbij laat men de waarnemingen als fenomenen in zich spreken en verbindt er van binnenuit de daar levende ideeën als zijnde geestelijke wezens mee.

Hoffelijkheid kan worden tot hartetact.

Als natuurbeeld:

*Stofwolken wervelen her en der op
en wanneer door de wind gevangen,
worden ze in tintelende slierten doorengeweven
tegen het zwerk.
Het nauwe dal houdt het stof bijeen
en doet het voortstuwen.*

Als innerlijke voorstelling:

*Beddingen rond eilanden en bakens; zo gaan de stromen van leven.
Als de stromen om bakens worden geleid, zijn deze niet afperkende
darmwanden.*

*Zo vinden de stromen levendige voortgang; de bakens lichten als
wijzende, sturende punten.*

Als vormgebaar:

*Met ritmisch opgeworpen wanden de voortgang insluiten op punten
van buiging.*

STEENBOK

I. vanuit de lichaamsvorming

De Steenbok bewerkstelligt in het lichaam de gewrichten, welke het mogelijk maken dat de botten, welke de gestalte vormen, de ledematen kunnen doen buigen en de mens zo de mogelijkheid geven om zich te bewegen en verplaatsen. Het oerbeeld hiertoe, door de vorming van het lichaam van onderen af beginnend bij de voet, is de knie, het gewricht waarmee men zich op kan richten naar het licht, ofwel omhoog kan klimmen. Het gewricht is het krachtpunt waardoor de stevigheid van het lichaam zin krijgt en niet louter tot verstarring leidt: door de erdoor mogelijk gemaakte bewegingen kan men zijn lot aflopen en handelen, waardoor het leven zin in de biografie krijgt en men niet als een plant passief op een plaats hoeft te blijven staan en het lot zich enkel van buitenaf aan ons kan voltrekken.

Saturnus is de planeet welke de dood van de geest als ruimtelijk beeld in het skelet bewerkstelligt, alsmede de bloedaanmaak (rode bloedlichaampjes) op basis waarvan de geest in de tijd kan opstaan om zijn biografie te vormen. Daarom beheerst Saturnus de Steenbokkrachten op aarde, en wel via de 1000bladige lotus aan de

kruin, welke aan het bezinnen in het fysieke lichaam het wereldgeheugen kan doen ontvonken.

Naast de skeletvorming bewerkstelligt ook de Steenbok middels Saturnus de huidvorming, welke het mogelijk maakt om de binnenwereld van de buitenwereld te scheiden. Het lichaam is het werktuig van de ziel en de geest, die door middel van de zintuigpoorten met de buitenwereld in contact treden. Dit gebeurt voornamelijk door de kijkzin, gecentreerd in het oog, welke door de Steenbok vanuit de oude Saturnus is aangelegd, net als de andere zintuigen vanuit de andere sterrenbeelden. Achter de ogen sluimert het derde oog bij de hypofyse. Deze is gedurende het duistere tijdperk gesloten, maar kan weer gewekt worden wanneer men de geestelijke wezens die werken achter de fysieke verschijnselen in hun zin tot beeld in de ziel laat worden. Dan ontwaakt men voor de geestzelfkrachten, welke door Uranus op aarde worden bemiddeld. Daarom is Uranus als de nachtheerser over de Steenbok aangemerkt.

Als basale bestaansbeleving ervaart de mens tegenwoordig dat zijn ziel en geest gevangen zitten in zijn fysieke lichaam, dat een uiterlijke uitdrukking is voor zijn geest: Dit is afgescheiden van de andere mensen, aan zichzelf overgelaten en wordt enkel onderhouden door zijn eigen wens tot bestaan, wat zich uitdrukt in de mate van vitaliteit in zijn leven. Dit geeft een gevoel van grote eenzaamheid en verre afzondering van de geestelijke wereld waaruit hij stamt en waarnaar hij vanuit het diepst van zijn wezen terugverlangt. In de hiërarchisch opgebouwde geesteswereld van engelenferen verlangt hij zijn weg terug naar de beleving van God de Vader in Zijn geestwerking (de Heilige Geest), afgezonderd als hij is binnen de begrenzing van zijn huid met aanvankelijk louter voor de fysieke wereld geschikte zintuigen. Op het fysieke plan kan de opstreefkracht die zich vanuit de knieën als psychische voorgang spiegelt, aanleiding tot ambitie zijn en dus tot baantjesjagen, opklimmen binnen de maatschappelijke hiërarchie (die een afspiegeling is van de geestelijke). In het geestelijke gezocht, kan de eenzaamheid en afzondering de innerlijke moed wekken, welke men op zijn eigen ster bij zijn incarnatiebesluit heeft gehad. Deze moed om alleen te durven staan kan het geestelijke inzicht opwekken door de zintuigpoorten heen: hierin kan inzicht in wereld en wezen ontwaken (het openen van het derde oog), en door het op juiste wijze vormgeven van het lot, zo de verlosserkracht van mens en wereld als ideaalbeeld genereren. De vormtendens vanuit de Steenbok wordt zo tot wereldbouwprincipe, met de geestelijke wereld als oerbeeld, door-

ikt omgevormd door de mensenziel. Verlossing uit de ban van de materie, vanuit het fysieke (geestelijk inzicht).

Bij slechte plaatsing en aspectering natuurlijk een vastbinden aan materie en verstarring van vormtendensen, voornamelijk in en vanuit de botten.

II. vanuit de menselijke ontwikkeling

Wat aan het licht komt in de wereld, toont zich rauw en naakt voor het oog, ondanks de mooie schijn die over oppervlakken liggen kan. Ook het eigen lot in relatie tot de wereld toont zich zo; de eigen plaats, maar ook de kiemen van geestwerking die men wil trachten uit te werken in het netwerk met andere mensen dat de maatschappij heeft gesponnen (en nog constant doet). Er is moed voor nodig om constant de verantwoordelijkheid voor de eigen innerlijke wilsbesluiten, vaak met tegengas van buiten, op zich te nemen, en zo de geestkiemen praktisch werkbaar in de wereld te maken, zodat deze en de maatschappij ermee verrijkt worden en zo worden omgevormd naar eigentijdse geestwaarden.

Zo kan de starheid van structuren van binnenuit worden omgevormd, het juk van de samenleving worden verlost door op de juiste plekken geledingen en buiging aan te brengen.

Zo kan zien (ogen, nieren, voorhoofdslotus) tot waarachtig schouwen worden en praktisch gericht handelen daar vanuit.

Daarvoor moet men bij elke daad moed ontwikkelen als deugd om alleen te durven staan in de eigen verantwoordelijkheden naar geestmoralen en te handelen overeenkomstig het geweten; dan verlost men zichzelf en de wereld. De maatschappij wordt doorstroomd en gevoed door levenskracht, stammend uit de geest.

Wanneer men in de jeugd veel onder de duim wordt gehouden en niet de zielevleugels leert uitslaan, de ogen om zich heen kan werpen, geeft dit afstomping van de kijkzin. Men wordt bang en heeft de neiging het hoofd te laten hangen, de blik te verengen. Dit kan later leiden tot baantjesjagen en het zoeken van materiële zekerheden. Hieruit, op de maatschappelijke ladder staand, kan men de moed leren ontwikkelen om op te komen voor de eigen idealen en deze door in wereld en samenleving in te werken, vanuit de moraal om te vormen. De rijp geworden kristallen in de bewustzijnsziel kunnen dan tot waarachtige verlossing leiden, doordat het geestzelf erdoor kan werken.

Kijkzin; praktische uitwerking van geestwerkingen in de maatschappij. Als wereldvisie het spiritualisme; het direct waarnemen en erkennen van de geestwerking in elke aardse afspiegeling daarvan; de verschijnselen en organisatiestructuren en -niveaus.

Moed kan worden tot verlosserkracht.

Als natuurlijk beeld:

Een hoog rijzende berg staat eenzaam en ongenaakbaar tegen het zwerk getekend, de vraag opwerpend wat van dit alles de zin is.

Als innerlijke voorstelling:

Als de indigoblauwe kontoeren oplossen, zijn kleurrijke geledingen in de complementaire schijnende kleurnuances zichtbaar, vanuit het blauwig roze. Men is in dit blauwig roze ingehuld en weet zijn weg en plaats door oplichten van het lot in beeld.

Als vormgebaar:

Van een knik gaat spanning en kracht uit.